Τόσον ὁ Δῆμος, ὅσον καὶ ἡ ἁρμοδία ὑγειονομικὴ ὑπηρεσία, πρέπει νὰ λάβουν σύντονα μέτρα διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ὑγείας τῆς πόλεως. Εἰσερχόμεθα εἰς τοὺς θερινοὺς μῆνας καὶ ἀρχίζουν νὰ ἐπικρέμανται κίνδυνοι.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Καὶ πάλιν ἐπανερχόμεθα ἐπὶ τῆς ἀνάγκης ἐνάρξεως, τὸ συντομώτερον, τῶν ἔργων διὰ τὴν διευθέτησιν τῆς κοίτης τῶν χειμάρρων περὶξ τῆς πόλεως. Δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα ἐπιμηθεῖς, ἐν ὄψει καὶ τοῦ προσεχοῦς χειμῶνος.

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Αἱ πολλαὶ ἀνέσεις τῆς ζωῆς ἀλλάζουν τὸν φυσικὸν ρυθμόν της μὲ δυσμενεῖς ἐπιδράσεις στὰ παιδιὰ

ΚΙΝΔΥΝΟΣ Ο ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗ. — Ὁ πολιτισμὸς εἶναι ἐπικίνδυνος γιὰ τὰ παιδιά. Ὑπάρχουν πολλὲς ἀνέσεις σήμερα στὴν ζωή, οἱ ὁποῖες ὅμως ἀλλάζουν τὸν φυσικὸ ρυθμό της καὶ ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ ἔχει δυσμενῆ ἐπίδρασι ἐπάνω στὰ παιδιά, ὄχι μόνο σωματική, ἀλλὰ καὶ ψυχική.

Τὴν ἀνακοίνωσι αὐτὴ ἔκαμε ὁ καθηγητὴς Χ. Ἄσπεργκερ διευθυντὴς Πανεπιστημιακῆς Κλινικῆς τῆς Βιέννης, ἐνώπιον 450 παιδιάτρων, ποὺ ἔλαβαν μέρος στὸ Συνέδριο Παιδιατρικῆς, τὸ ὁποῖον συνῆλθε στὸ Ἀννόβερο. Ὁ Αὐστριακὸς καθηγητὴς συνέχισε:

—Δημιουργοῦμε ὅλες τὶς προϋποθέσεις γιὰ νὰ γίνουν τὰ παιδιά μας μαλθακά, νὰ πάψουν νὰ ἀναπτύσσουν τὴν πρωτοβουλία τους καὶ νὰ νομίζουν ὅτι τὰ πάντα εἶναι εὔκολα στὴ ζωή. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἄποψι, ὁ τεχνικὸς πολιτισμὸς κάνει ἕνα πραγματικὸ ἔγκλημα εἰς βάρος τῆς νεότητος.

Κατὰ τὸν δόκτορα Ἄσπεργκερ, ἡ σημερινὴ ζωή, ἐξ αἰτίας ἀκριβῶς τῆς τεχνικῆς προόδου καὶ τῶν ἀνέσεων ποὺ προσφέρει, προκαλεῖ ἀνωμαλίες στὴν ψυχολογικὴ ἰσορροπία τῶν παιδιῶν. Ἐπὶ πλέον, προκαλεῖ καὶ ὀργανικὲς ἀνωμαλίες, ποὺ δὲν ἀργοῦν νὰ φανοῦν. Ὁ Αὐστριακὸς καθηγητὴς ἦταν ἰδιαιτέρως δριμὺς στὸ θέμα τῆς τηλεοράσεως, ἡ ὁποία, ὅπως εἶπε, κάνει ἀπὸ πάσης ἀπόψεως κακὸ στὰ παιδιὰ καὶ ἐκάλεσε τοὺς γονεῖς νὰ μὴ ἐπιτρέπουν σ' αὐτὰ νὰ κάθωνται μπροστὰ στὴν συσκευή καὶ νὰ παρακολουθοῦν τὸ πρόγραμμα. «Ἡ τηλεόρασις, εἶπε, ἀποκοιμίζει τὰ ἐνδιαφέροντα τοῦ παιδιοῦ, τοῦ ἀφαιρεῖ κάθε πρωτοβουλία, τὸ ἐκνευρίζει. Οἱ ὧρες του εἶναι χαμένες, ἂν λάβη κανεὶς ὑπ' ὄψι ὅτι ἡ τηλεόρασις δὲν διδάσκει».

Ὁ δόκτωρ Ἄσπεργκερ συνέχισε:

—Ὅλα τὰ παιδιὰ σήμερα κατέχονται **ἀπὸ μία νευρικότητα.** Συνηθίζομε νὰ ἀποδίδωμε τὴν νευρικότητα αὐτὴ στὸν ρυθμὸ ποὺ ἔχει ἡ ζωή μας. Ἀσφαλῶς, αὐτὸ παίζει κάποιο ρόλο, ὅπως ἐπίσης καὶ τὸ περιβάλλον στὸ ὁποῖο ζοῦν. Τὰ παιδιὰ ὅμως γίνονται νευρικὰ ἐξ αἰτίας τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς ἀγάπης ἐκ μέρους τῶν γονέων. Εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι οἱ σημερινοὶ πατέρες, ὅπως καὶ αἱ μητέρες, δὲν ἔχουν τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ νὰ φροντίσουν γιὰ τὰ παιδιά τους, νὰ ἀσχοληθοῦν μαζί τους καὶ νὰ τοὺς καλύψουν ὅλα τους τὰ ἐνδιαφέροντα. Ἔτσι, τὰ παιδιὰ ἔχουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ζοῦν ἐγκαταλελειμμένα καὶ ὅτι, κατὰ βάθος, εἶναι μονάχα στὸν κόσμο.

Οἱ ἄλλοι ἐπιστήμονες ποὺ πῆραν τὸν λόγο στὸ συνέδριο συνεφώνησαν ὅτι τὰ σημερινὰ παιδιὰ γίνονται μαλθακὰ καὶ ὅτι οἱ ἀνέσεις τοῦ πολιτισμοῦ ἐπιδροῦν δυσμενῶς στὸ ψυχικὸ καὶ νευρικὸ τους κόσμο.

Ὁ δόκτωρ Μάννεκε εἶπε ὅτι πολλὲς ἔγκυες γυναῖκες ἔχουν πρόωρο τοκετὸ — πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι θὰ ἐμφανισθοῦν ἀνωμαλίες στὸ βρέφος — οἱ ὁποῖες ὅμως θὰ μποροῦσαν νὰ διορθωθοῦν ὅταν οἱ συνθῆκες ζωῆς καὶ ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν θὰ ἦσαν ἱκανοποιητικές. Κάτι παρόμοιο δὲν συμβαίνει.

Ὁ δόκτωρ Λέοπολντ, καθηγητὴς στὸ πανεπιστήμιο τῆς Φραγκφούρτης, εἶπε ὅτι ὑπάρχουν σήμερα στὴν Δυτικὴ Γερμανία περισσότερα ραχιτικὰ παιδιὰ καὶ μάλιστα στὶς πόλεις, ἀπέδωσε δὲ τὴν αἰτία ὄχι στὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο, ποὺ ἀσφαλῶς εἶναι ἀνώτερο ἐν συγκρίσει μὲ τὸ ἐπίπεδο τῶν παιδιῶν στὴν ὕπαιθρο, ἀλλὰ στὶς γενικὲς συνθῆκες ζωῆς. «Μέσα στὶς πόλεις, εἶπε, τὸ παιδὶ δὲν ἀναπνέει καθαρὸν ἀέρα καὶ εἶναι σὰν αἰχμαλωτισμένο.

Ἕνας ἄλλος καθηγητής, ὁ δόκτωρ Γκόλντσμιντ, ἐδήλωσεν, ὅτι ἡ νέα μορφὴ τῆς οἰκογενείας ἔχει δυσμενῆ ἀντίκτυπο στὴν ψυχολογία καὶ στὴν ἀγωγὴ τοῦ παιδιοῦ. «Τὸ γενικὸ κοινωνικὸ πλαίσιο, εἶπε, ἔχει τώρα ἀλλάξει. Ἀπὸ τὶς μεγάλες οἰκογένειες περάσαμε στὶς μικρὲς, οἱ ὁποῖες μάλιστα ζοῦν ἀπομονωμένες ἀπὸ τὴν κοινωνία καὶ τὴν κοινότητα. Τὰ μέλη αὐτῆς τῆς οἰκογενείας, ὅπως ἐπίσης καὶ τὰ παιδιά, ἀπέκτησαν ἕνα ἀτομισμὸ καὶ ἔχασαν τὴν μεταξύ τους συνοχή. Ἀντιθέτως, ἀπέκτησαν ἐπαφὲς καὶ δεσμοὺς μὲ ἄτομα ἐκτὸς τῆς οἰκογενείας.

Ὁ δόκτωρ Στάλ, ἀπὸ τὴν Βρέμη, εἶπε ὅτι πρέπει νὰ καταβληθῆ ἰδιαίτερη φροντίδα γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν διεζευγμένων, ποὺ εἶναι πολλὰ καὶ νὰ δημιουργηθῆ μιὰ κατάστασις γι' αὐτὰ περισσότερο σταθερή. Ἡ κοινωνικὴ καὶ οἰκογενειακὴ ἀστάθεια, προσέθεσε, εἶναι αἰτία πολλῶν δεινῶν.

ΕΝΤΟΣ 10ΕΤΙΑΣ ΕΙΣ ΑΓΓΛΙΑΝ

Ἡ θνησιμότης τῶν ἐπιτόκων ἐμειώθη εἰς τὸ ἥμισυ περίπου

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Ἡ θνησιμότης τῶν ἐπιτόκων εἰς Ἀγγλίαν καὶ Οὐαλλίαν ἐμειώθη ἐντὸς δεκαετίας εἰς τὸ ἥμισυ συμφώνως πρὸς ἔκθεσιν δημοσιευθεῖσαν τὴν 2αν τρέχοντος. Τὸ ποσοστὸν θανάτων ἐπιτόκων εἶναι σήμερα τὸ 1)10 ἐν συγκρίσει μὲ ὅ,τι ἦτο πρὸ 30 ἐτῶν. Μεταξὺ 1958—1960 καταχωρήθησαν 2.300.000 γεννήσεις καὶ κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ἐσημειώθησαν μόνον 928 θάνατοι, ὀφειλόμενοι εἰς ἐγκυμοσύνην καὶ τοκετούς, διενεργήθησαν δὲ ἔρευναι μὲ τὴν βοήθειαν ὅλων τῶν ἐνδιαφερομένων ὑπηρεσιῶν ἐπὶ 700 ἐκ τῶν θανάτων αὐτῶν πρὸς τὸν σκοπὸν ἐξοκριβώσεως τῆς δυνατότητος περαιτέρω μειώσεως τοῦ ἐν λόγω ποσοστοῦ θνησιμότητος. Ἡ συνταχθεῖσα ἔκθεσις ὑπὸ πέντε ἰατρῶν, μαιευτήρων καὶ γυναικολόγων, διορισθέντων ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου Ὑγείας, ἔδειξαν ὅτι 42,5% τῶν θανάτων ὠφείλοντο εἰς παράγοντας δυναμένους νὰ ἀποφευχθοῦν. Εὑρέθη ὅτι ἡ κυρία ἀφορμὴ ἦτο ὅτι ἡ ἰδία ἡ ἐπίτοκος ἢ μέλη τῆς οἰκογενείας της εἶχον παραμελήσει νὰ φροντίσουν, τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὸν τοκετόν, ὡς καὶ νὰ ἀκολουθήσουν τὰς συστάσεις τοῦ ἰατροῦ ἢ τῆς μαίας. Ἐλπίζεται ὅτι ὁ παράγων αὐτὸς θὰ καταστῆ δυνατὸν νὰ καταπολεμηθῆ μὲ τὴν διαφώτισιν καὶ τὴν σχετικὴν προπαγάνδαν ἐπὶ τοῦ θέματος.

Η ΓΕΝΕΤΗΣΙΟΣ ΑΓΩΓΗ

ΑΓΧΩΔΕΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Τοῦ κ. ΣΤΑΥΡΟΥ ΣΕΡΕΤΗ, καθηγητοῦ

Α΄

Λεπτὸ καὶ πολύπλευρο ἀπὸ τὴν φύσι του τὸ πρόβλημα τῆς συναντήσεως τῶν φύλων. Ζωτικὸ καὶ καίριο γιὰ τὸν προσανατολισμὸ τῶν νέων ἀνθρώπων. Ἐκατάντησε ὀξὺ καὶ ἀγχῶδες γιὰ τὶς πολιτισμένες κοινωνίες!

Στὴ βαθειὰ μεταβολὴ τῶν ἠθῶν ἀναζητοῦν τὰ αἴτια τῆς χαλαρώσεως τῶν χαλινῶν πολλοί. Στὴν ψυχολογία καὶ τὴν λογοτεχνία τοῦ βάθους ἐπιρρίπτουν ἄλλοι τὴν εὐθύνη. Ἀδιαφιλονείκητη ἡ φοβερὴ δύναμις τῆς βιολογιγῆς ὁρμῆς τοῦ ἐνστίκτου στὰ νεανικὰ χρόνια. Ἔπειτα, ἕνας ὁλόκληρος κόσμος χρωμάτων, σχημάτων, φώτων, ἤχων, εἰκόνων, σκίτσων, διαφημίσεων, πανώ, φωτογραφιῶν, διακοσμήσεων, τραγουδιῶν, ταινιῶν, θεατρικῶν ἔργων, στιγματίζεται ἀπὸ ἕνα ἐκνευριστικὸ σεξουαλισμό. Ὅλα ζητοῦν νὰ παίξουν τὸν ρόλον προμποῦ τῆς διαθορᾶς στὴν καρδιὰ καὶ στὴν σκέψι. Τί μᾶς χρειάζεται ἡ ἀπολογητικὴ τῆς ἀσυδοσίας; Δὲν μᾶς φθάνει ἡ ὠμὴ πραγματικότης; Αὐτὴ συντρίβει κάθε ἐπιχείρημα. Νὰ μᾶς ὑποστηρίξουν τὴν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν τῶν ἐκδηλώσεων; Ματαιοπονοῦν. Εἶναι ξεκαθαρισμένο τὸ θέμα ἀπὸ αὐθεντικοὺς ἐκπροσώπους τῆς Τέχνης. «Τέχνη καὶ σὲξ εἶναι δύο πράγματα ποὺ ἀπωθοῦνται ἀμοιβαῖα, μόλις ἔλθουν σ' ἐπαφή, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐξαφανισθῆ ἡ πρώτη». Τὸ ἔργο τέχνης πρέπει νὰ ἀπευθύνεται στὸ αἴσθημα τοῦ ὡραίου καὶ τοῦ καλοῦ, γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμό του. Ἂν κάνῃ κρούσεις στὸ σεξουαλικὸ ἔνστικτο, ἀστογεῖ. Τὸ «κορυφαῖο» ἔνστικτο σαρώνει σὰν κάρφος ἀχύρου κάθε συγκίνησι ὑψηλοτέρου ποιοῦ. Δὲν ναληνεύει ποτέ. Ἀντιθέτως, ἐξάπτει καὶ ἀναστατώνει. Τὰ πάντα θυσιάζονται ἀμείλικτα στὸν Μολὼχ τῆς ἡδονῆς. Γεμάτα τὰ σεῖθρα τῆς ζωῆς ἀπὸ τὰ θύματα ποὺ ὑπέκυψαν στὴν φθορά, ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἀδυσώπητο παιγνίδι τοῦ πάθους!

Μὲ ἀνεπτυγμένο τὸ αἴσθημα τῆς εὐθύνης δημόσιοι ἄνδρες καὶ ὑπεύθυνοι ταγοὶ ἀσχολοῦνται σὲ παγκόσμιο κλίμακα μὲ τὸ θέμα. Ἐνδιαφέρουσα δημοσία συζήτησι ἄνοιξε πρὸ καιροῦ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἑταιρεία Εὐγονικῆς. Σοβαροὶ ἐπιστήμονες, νοιώθοντας φρίκη γιὰ τὴν ὠμὴ πραγματικότητα, ἔκρουσαν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Βαρὺ τὸ τίμημα τῆς ἀγνοίας στὸ θέμα. Βορὰ τῶν ἐνστίκτων τὰ παιδιά. Ἰσχυρὸς ὁ κλονισμὸς τῶν βάσεων τῆς κοινωνίας. Ἐγκληματικὴ ἡ τακτικὴ τῆς στρουθοκαμήλου. Οἱ περισσότεροι συνεφώνησαν ὅτι ἡ σεξουαλικὴ διαπαιδαγώγησις πρέπει νὰ καθιερωθῆ. Ἐπιβάλλεται ἡ ἐνημέρωσις τῶν παιδιῶν. Ἀναγκαῖος ὁ διάλογος στὸ θέμα γονέων καὶ παιδιῶν. Κατὰ κόρον ἐτονίσθη ἡ ἀνάγκη θετικοῦ προβληματισμοῦ ὅλων τῶν φορέων τῆς διαφωτίσεως. Ὑπεδείχθησαν σοβαροὶ καὶ ἀξιόλογοι τρόποι ἀντιμετωπίσεως τοῦ προβλήματος ἀπὸ τὴν διαφώτισι καὶ τὴν σώφρονα μύησι πρὸ τῆς ἐνηβώσεως μέχρι τὴν μετουσίωσι καὶ ἐξιδανίκευσι τῶν ἐνορμήσεων πρὸς ἀνωτέρους σκοπούς. Ὑπευθύνως ὑπεστηρίχθη, ὅτι ἡ καλυτέρα σεξουαλικὴ ἀγωγὴ εἶναι ἡ ἀγωγή, ποὺ δὲν εἶναι σεξουαλική. Ὅσον ὁ ἄνθρωπος ὑψώνεται καὶ διαπαιδαγωγεῖται πνευματικά, ὅσο τοῦ διευρύνονται οἱ πνευματικοὶ ὁρίζοντες, τόσο καὶ βοηθεῖται θετικῶς στὴν ὑπερνίκησι τῶν δυσκολιῶν καὶ ἐμποδίων τῆς σεξουαλικῆς ζωῆς, ποὺ τὸν βασανίζουν ὄχι μόνο πρὸ τοῦ γάμου, ἀλλὰ... μέχρι τὸν τάφο.

Πάντως, ἀνεξαρτήτως ἐπιφυλάξεων στὰ ἐπὶ μέρους, τὸ γενικὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι, σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες καὶ σ' ὅλα τὰ γεωγραφικὰ πλάτη καὶ μήκη, ὁ ἄνθρωπος εἶδε τὴν γενετήσια ζωὴ μέσα σ' ἕνα πλαίσιο κανόνων, ποὺ συνδέει τὸ γενετήσιο ἔνστικτο μὲ τὸν γάμο. Ἡ οἰκογένεια εἶναι τὸ φυσιολογικὸ συμπλήρωμα τοῦ γενετησίου ἐνστίκτου. Ἔξω ἀπ' αὐτήν, δὲν ὑπάρχει φυσιολογικὴ λειτουργία. Ὑπάρχει ἀντιφυσιολογική, ἐκφυλιστική, ἀποσυνθετικὴ διάσπασι! Καὶ εἶναι ὁμόφωνος τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης ἡ μαρτυρία. Καὶ πανανθρώπινος ἡ καταδίκη τῆς ἀσυδοσίας. Καὶ ὅταν κάποτε, στὸ κύλισμα τῶν χρόνων, καθιερώθη αὐτὴ ἡ σεξουαλικὴ ἀσυδοσία, ὠρθώθη λαϊκὸ αἴσθημα καὶ φιλοσοφικὴ σκέψι γιὰ νὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ σὰν κάτι τὸ σάπιο καὶ ἀρρωστημένο. Τὴν κατεδίκασε σὰν ἀντίθετη στὴν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια. Ἐπεβλήθησαν αὐστηρὲς κοινωνικὲς κυρώσεις. Φθάνει ἕνα

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ὀστεόχωρος τάφος

Τοῦ κ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΑΚΡΥΔΗΜΑ

Ὁ δάσκαλος τοὺς ἔλεγε Δάμωνα καὶ Φιντία καὶ ἐκτιμῶντας τὴ φιλία τους, τοὺς ἄφηνε στὸ ἴδιο θρανίο κι' ἂς ἦταν ἀταίριαστοι στὸ ἀνάστημα. Οἱ συμμαθητὲς τοὺς φώναζαν τὸν ἕνα ψηλολέλεκα καὶ τὸν ἄλλο κοντοστούπαρο πελεκάνο — τὰ βοφτιστικά τους ἦταν Ἀγγελῆς καὶ Πέτρος.

Καθημερινά - ὁλημερὶς ἀχώριστοι. Κι' ἂν ἕνας ὕπνος τοὺς ἐχώριζε, ἐρχόταν τὸ ὄνειρο νὰ τοὺς συντροφιάσει. Στὸ στρατὸ παραστάθηκαν ὁ ἕνας τ' ἄλλου. Καὶ στὰ χτήματα ἔτυχε νὰ εἶναι συνορίτες, σὰν ἀδερφομοίρια. Ὕστερα, τὰ παιδιὰ γιῆκαν φαμελίτες καὶ δέθηκαν περισσότερο μὲ ἱερὸ δεσμό. Ὁ Ἀγγελῆς ἔβαλε λάδι στὸ σπίτι τοῦ Πέτρου, βοφτίζοντάς του τὸν πρωτότοκο. Ὡστόσο, ἀνάμεσα στὰ σταφιδάμπελά τους ἄνοιξαν μιὰ ἐμπατή, ὄχι γιὰ νὰ ξεχωρίζουνε καθένας τὸ δικό του, ἀλλὰ γιὰ νὰ περνοῦν τὰ κάρρα τους. Γιὸ τὴν ἐμπατὴ ἔβαλαν ἀπὸ μισὸ - μισὸ τόπο καὶ τὴν ἔκαμαν ἁπλόχωρη, ὥστε νὰ παίρνει καὶ στροφὴ τὸ κάρρο.

Οἱ φαμελίτες γινῆκαν πολυφάμελοι. Ἀγώνας τότε ἡ ζωή, κάθε φροντίδα κι' ἔγνοια, ἀγωνία τους. Χιονιὰς ἁπλώνεται στὴν ψυχὴ καὶ τὰ παλιὰ αἰσθήματα ναρκώνονται. Σύγνεφο τὸ νιτερέσσο σκεπάζει τὸν ξάστερο οὐρανό τους. Γίνεται καὶ ἡ κουμπαριὰ ἀλογάριαστη.

—Κουμπάρε Πέτρο, ἀπὸ τὴν αὐγὴ σὲ βλέπω νὰ παλεύεις. ἐδῶ μὲ τὴν ἀξίνα. Γιατί χαλᾶς τὴν ἐμπατή; Τί μπορεῖς νὰ φτιάσεις στὸν τόπο ποὺ ἀναγκαστικὰ πατᾶς;

—Δικός μου δὲν εἶναι ὁ μισός; Ὅ,τι θέλω τὸν κάνω, ἀπαντᾶ ὁ Πέτρος, δίχως νὰ σηκώσει κορμί, κεφάλι καὶ ν' ἀντικρύσει τὸν κουμπάρο τὸν Ἀγγελῆ, ποὺ στεκόταν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Ἐκεῖνος, στὸ ἄκουσμα, ξαφνίζεται, πνίγεται. Νοιώθει σὰ νὰ τοῦ σφίγγει ὁ κουμπάρος βρόχο στὸ λαιμό. Ὡστόσο, συγκρατημένος, ἀπαντᾶ:

Δὲ λέω... Τὸ δικό σου, δικό σου. Οὔτε καὶ τὴν παρατήρηση ἤρθα νὰ σοῦ κάμω. Μονάχα ἀπὸ περιέργεια ρωτῶ.

Τότε, ὁ Πέτρος ὀρθώνεται, στηρίζει στὸ ἀξινοστύλιαρο τὴ μασκάλη καὶ λέει μὲ μισοκακοφάνεια, μὲ μισοθυμό:

—Ἄκου νὰ σοῦ εἰπῶ, ἀφοῦ τὸ θές. Μιὰ φορὰ εἴμαστε παιδιὰ δίχως σκοτοῦρες στὸ μυαλὸ καὶ σπαταλήσαμε τὸν τόπο τοῦτο. Τώρα, δὲν εἴμαστε τὸ ἴδιο. Τὸ δικό μου μερδικὸ ἀπὸ τὴν ἐμπατὴ θὰ τὸ σκάψω. Θὰ πάρει δυὸ ὀρδίνια σταφίδα, ποὺ σ' ὅλο τὸ μάκρος θὰ εἰπεῖ ἕνα στρέμμα. Ἂν τὸ βρίσκεις συμφέρο, κάμε καὶ σὺ τὸ ἴδιο στὸ δικό σου.

—Καλὸς ὁ λογαριασμός σου, μὰ τὸν ἀέρα κοπανᾶς. Μὲ τὰ χέρια σου θὰ φυτέψεις τὴ σταφίδα, μὲ τὰ πόδια σου θὰ τὴν ξεράνεις, γιατί ἀπὸ τὸ δικό μου δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ περνᾶς.

—Λογαριασμὸς δικός μου. Χωρίστηκαν ἀχαιρέτιστοι.

Δὲν εἶχε περάσει μήνας, καὶ ὁ Πέτρος πάλι μὲ τὴν ἀξίνα στὴν ἐμπατή.

—Πάλι μὲ τὴν ἐμπατὴ τὰ ἔβαλες, κουμπάρε; ρωτάει πικραμένος ὁ Ἀγγελῆς.

Ὁ Πέτρος δὲ σηκώνει κορμί, κεφάλι νὰ τὸν ἀντικρύσει καὶ οὔτε τοῦ ἀπαντᾶ.

—Σὲ ρωτῶ, κουμπάρε, πάλι μὲ τὴν ἐμπατὴ τὰ ἔβαλες;

—Ἔ, ναί, ἐπὶ τέλους. Δικός μου εἶναι ὁ τόπος κι' ὅ,τι θέλω θὰ τὸν κάνω.

—Μωρέ, δικός σου εἶναι ὁ τόπος;

—Δικός μου, ἀπαντᾶ μὲ χολή. Ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου μοῦ εἶχε εἰπεῖ, πὼς ὁ δικός σου, ὅλο καὶ γλύφοντας μὲ τὴν ἀξίνα, μᾶς εἶχε μπάσει γιὰ δικό του δυὸ ὀρδίνια τόπο.

—Ἔ, δὲν ὑποφέρεσαι, φωνάζει ὁ Ἀγγελῆς καὶ φεύγει ἀναστωμένος.

—Κουμπάρε, τοῦ φωνάζει ὁ Πέτρος, σὰν ξεμάκρυνε. Ἐγὼ τὸν παίρνω τὸν τόπο καὶ ὅ,τι σοῦ περνάει κάμε.

Κάποτε ἔφτασε τὸ δικαστήριο «προσωρινὰ» γιὰ ἐπιτόπιο ἐξέταση. Τὸ νιοφύτι τί ἦταν; Μονόβεργο, μιὰ πιθαμὴ πάνω ἀπὸ τὴ γῆς. Καὶ τυφλὸς ἀκόμα μποροῦσε νὰ τὸ ξεχωρίσει ἀπὸ τὸ παλιὸ τὸ κούρβουλο καὶ νὰ ἰδεῖ τὴν ἀδικία. Ὁ τύπος, ὅμως, χρειαζότανε μάρτυρες. Ὁ Ἀγγελῆς δὲν εἶχε φέρει μάρτυρες. Ὁ Πέτρος ἔνοιωθε τὴν ἀνάγκη τους καὶ ἔφερε.

Ἐξετάζεται ὁ πρῶτος μάρτυρας καὶ καταθέτει τέτοια, ποὺ κάνουνε τὸν Ἀγγελῆ νὰ εἰπεῖ μὲ πίκρα καὶ ἀηδία :

—Ὁ κουμπάρος μου χωματᾶς; Ὁ Πέτρος ψεύτης, πλεονέκτης, χωματάνθρωπος;

—Ψεύτης καὶ κλέφτης εἶσαι σύ, πετιέται μὲ διάθεση γιὰ καυγᾶ ὁ Πέτρος.

Τότε γυρίζει ὁ Ἀγγελῆς καὶ λέει στὸ δικαστήριο :

—Μπορῶ νὰ προτείνω κάτι γιὰ συμβιβασμό;

—Γιατί ὄχι...

Ἀπὸ παιδιὰ εἴμαστε φίλοι μὲ τὸν ἀντίδικο. Ὕστερα, ἔχω βάλει λάδι σπίτι του. Δὲ μοῦ ἀρέσουν οἱ καυγάδες. Τοῦ τὴ χαρίζω τὴν ἐμπατὴ καὶ τὰ ἔξοδα, γιὰ τὸ δικαστήριο ποὺ ἔφερα, τὰ πληρώνω. Ἐγὼ θὰ χαλάσω δυὸ ὀρδίνια σταφίδα καὶ θ' ἀνοίξω καινούργια ἐμπατή, ὅμως νὰ εἶναι πιὰ δική μου, κι' ἂς περνάει ὁ κουμπάρος ἀπὸ μέσα, γιὰ νὰ μὴν ξεράνει τὸ νιοφύτι του. Ἂς περνάει, τὸν ἀφήνω. Ἔ, τί λέτε, γίνεται;

Ὅλοι μένουν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ ἀπὸ κατάπληξη. Καὶ στὸ δικαστήριο κάνει βαθειὰ ἐντύπω-

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΜΙΑ ΣΟΒΑΡΩΤΑΤΗ ΜΕΛΕΤΗ

Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Τοῦ Ἀρχιμ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ ΚΟΤΣΩΝΗ
Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου

ΣΤ΄ (τελευταῖον)

Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἄλλης δυσκολίας, ἡ ὁποία ἐμποδίζει τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον, διὰ νὰ στραφῆ πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, ἤτοι τὴν δυσκολίαν ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὴν κατάτμησίν μας ὡς Χριστιανῶν, αὕτη θὰ πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθῆ διὰ μιᾶς ἄλλης ἑνότητος, τὴν ὁποίαν θὰ παρουσιάσωμεν ὡς Χριστιανοί. Θὰ εἶναι ἡ ἑνότης ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν θερμότητα, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν συνέπειαν ἐν τῇ πίστει. Οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἐνίκησαν τὸν ἀρχαῖον κόσμον, διότι διεκρίνοντο διὰ τὴν θερμότητα τῆς πίστεώς των. Οἱαδήποτε καὶ ἂν ἦσαν αἱ πεποιθήσεις των εἰς τὰ ἐπὶ μέρους ζητήματα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, οἱ μὴ Χριστιανοί ἔβλεπαν, ὅτι ὅλοι οἱ πιστεύοντες εἰς τὸν Χριστὸν ἐδείκνυαν πάντοτε τὴν ἰδίαν θερμότητα πίστεως. Ἦτο καταφανὲς εἰς τοὺς πάντας, ὅτι οἱ Χριστιανοὶ ἦσαν ἀπολύτως πεπεισμένοι, ὅτι κατεῖχον τὴν μοναδικὴν λύσιν ὄχι μόνον διὰ τὰ προβλήματα τοῦ ἀτόμου, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλα τὰ προβλήματα τῆς ἐποχῆς των. Οἱονδήποτε ἐκ τῶν Ἀποστόλων τοῦ δευτέρου μ. Χ. αἰῶνος καὶ ἂν ἀναγνώσωμεν, θὰ ἀντικρύσωμεν τὴν αὐτὴν θερμότητα καὶ τὴν αὐτὴν σταθερότητα τῆς πίστεως εἰς τὸν Χριστόν. Καὶ ὁ ὀρθόδοξος Ἰουστῖνος καὶ ὁ Μονταναστὴς Τερτουλλιανὸς ἐν ἐγνώριζαν: ὅτι δι' αὐτοὺς καὶ δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἡ μοναδικὴ λύσις ἦτο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Διὰ νὰ ἀντισταθμίσωμεν ὅμως τὴν κατάτμησίν μας ὡς Χριστιανῶν, μέχρις ὅτου ἔλθῃ ἡ εὐλογημένη ὥρα «τῆς τῶν πάντων ἑνώσεως», ὑπὲρ τῆς ὁποίας προσεύχεται διαρκῶς ἡ Ἐκκλησία μας, ὅλοι οἱ Χριστιανοί, ἀνεξαρτήτως δόγματος, θὰ πρέπει νὰ ἐμφανίζωμεν ἑνότητα ὄχι μόνον εἰς θερμήν, ἀλλὰ καὶ εἰς συνεπῆ πίστιν. Οἱαδήποτε καὶ ἂν εἶναι αἱ δογματικαί μας πεποιθήσεις, ἐφ' ὅσον ὅλοι ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ὀνομαζώμεθα Χριστιανοί, πρέπει εἰς τὴν ζωήν μας νὰ ἐμφανιζώμεθα συνεπεῖς πρὸς τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν. Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, ὅπως πρὸ ὀλίγου ὑπεδηλώσαμεν, ζυγίζει τὴν ἀξίαν τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἐπηρεάζεται ἀπὸ αὐτήν, ἀναλόγως τῆς συνεπείας, τὴν ὁποίαν βλέπει νὰ ἔχωμεν εἰς τὴν ζωήν μας. Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος θὰ πρέπει νὰ βλέπῃ εἰς τὸ πρόσωπον κάθε Χριστιανοῦ τὸ ὁμοίωμα τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ. Διότι, ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, «μὴ μόνον χάριτι, ἀλλὰ καὶ ἔργοις» (Pg, 57, 293). Πρὸ παντός, θὰ πρέπῃ νὰ προσέξωμεν εἰς τὴν συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τῆς ἀγάπης, διότι εἶναι «τῷ ὄντι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος εὐεργετῶν» (Pg, 8, 1045), κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως. Ὅπως δὲ πάλιν λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ «ἄνθρωπος οὐχ ὅπως ἑαυτὸν μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τοῖς ἄλλοις βοηθῇ ἐδημιουργήθη» (Pg 47, 351). Διὰ νὰ ἀνατείλῃ κάποτε ἡ εὐλογημένη ἐκείνη ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ αἰσθανώμεθα πρὸς ἀλλήλους ὡς ἀδελφοί, θὰ πρέπει νὰ ἀποκτήσωμεν τὴν συναίσθησιν, ὅτι ὅλοι ἔχομεν, ἕνα, κοινὸν ὅλων τῶν ἀνθρώπ